

nom yttre omständigheter uppkomna förändringarna i organismens perifera delar.

Förvärvade egenskaper äro emellertid i allmänhet ej ärftliga, såsom framför allt Weismann framhållit, vilkens uppfattning de Vries i detta avseende delar. Visserligen förfäktar denne en pangenesislära liksom Darwin, men i modifierad form, i det han nämligen liksom Weismann och före honom Galton lämnar transportavdelningen i Darwins pangenesisteori åt dess öde och endast behåller hypotesen om pangenerna, vilka lokaliserar i groddplasmata, där könscellerna bildas. Även från de Vries' synpunkt utgöra emellertid pangenerna morfologiska enheter för organismens ärftliga egenskaper, men de uppstå alla enligt honom från första början genom förändringar i groddplasmata, direkt utlösta under sensibla perioder.

De Vries utvecklar dessutom pangenesisläran vidare. Hans föregångare ansågo nämligen, att pangenerna hade sina bestämda verkningsområden, så att varje pangen dirigerade en viss del av organismen. Ohållbarheten av en dylik föreställning har de Vries påvisat genom förekomsten av korrelativa egenskaper, vilka, av allt att döma, leda sitt ursprung från ett och samma inre anlag. Sådana korrelationer konstaterade de Vries bland sina *Oenothera*-former; såsom andra exempel må nämnas blålupinen, som vanligen har djupt blå blommor och mörkspräckliga frön, men ibland påträffas i en form med nästan vita blommor och ljusa frön; ärtväxten, som antingen har vita blommor, vitskaliga frön och helt